

?La mort vestida de blanc

(Escrit llegit a l'enterrament de Joan Fius Camp, el meu tiet i padrí)

Dissabte, sense avisar i com una bufetada sense sentit i per sorpresa, va arribar la trucada avisant que el tiet, el Joan, anava cap a Barcelona: del somriure al patiment el camí és molt curt, massa. Preguntes sense resposta donaven pas a pensaments d'un optimisme obligat. Les hores passaven i res no tenia sentit, tampoc el diagnòstic precipitat es podia comprendre gaire. De cop a casa entrava la leucèmia, una dama blanca que només escoltar el seu nom no ajuda a l'ànim ni a l'esperança. Amb tot, no podia ser: segur que hi hauria alguna solució.

Les hores passaven i els dubtes creixien. Trucades i missatges se succeïren durant quatre dies embogits. Fins que el silenci es va presentar i l'aire es va acabar. La mort vestida de blanc que t'ha acompanyat en els teus últims moments tenia pressa en portar-te al costat de la iaia, el iaio el Domingo i tots els personatges bíblics que tant vas explicar. I nosaltres aquí, plorant i pensant que encara res no té sentit i buscant entendre el perquè de tot plegat.

Ens costarà assimilar que el tiet ja no hi és; durant una temporada ens negarem a acceptar l'evidència que has marxat i ens has deixat sense el teu somriure i les teves bromes. I ara qui s'acabarà les neules tot sucant el cava per Nadal? I amb qui aniran al cine els nens? I els cèntims que queien sempre de regal, qui els tornarà a ficar dins el sobre? I la mona, on l'aniré a buscar? I qui pujarà a casa els papes a veure el Barça?

Preguntes egoistes de persones que et trobaran molt a faltar. Però per sort, tot això ho hem pogut viure plegats. I els records estaran allà tot fent-se presents cada cop que ens reunirem. I brindarem i somriurem i parlarem de la sort que vam tenir d'estar amb tu tants anys. I de tot el que ens has ensenyat. I al Gil i als que puguin anar venint, els explicarem qui era el tiet Joan i tot el que vam poder compartir i ens vas estimar. I la tieta, el papa i tots plegats sabrem que des d'allà on siguis, ens continuaràs ajudant com sempre has fet, prioritzant a tothom i desitjant que tots estiguem bé.

Vuitanta-quatre anys donen per molt i tu els vas voler aprofitar. Ara descansa, neteja't aquesta merda que t'ha embrutat i t'ha privat de continuar vivint i menja neules, torrons, xocolata i tot el que trobis al teu abast sense por que res et faci mal; t'ho has ben merescut.

Adeu, tiet!